

Giọng quê hương

1. Thuyên và Đồng rời quê đi làm đã mấy năm. Một hôm, hai anh rủ nhau đi chơi thật xa, nhưng đến giữa trưa thì lạc mất đường về. Hai người phải ghé vào cái quán gần đây để hỏi đường, luôn tiện để ăn cho đỡ đói. Cùng ăn trong quán ấy có ba thanh niên. Họ chuyện trò luôn miệng. Bầu không khí trong quán vui vẻ lạ thường.

2. Lúc đứng lên trả tiền, Thuyên mới biết mình quên chiếc ví ở nhà. Hỏi Đồng, Đồng cũng không mang tiền theo. Hai người đang lúng túng, chợt một trong ba thanh niên bước lại gần, nói :

- Xin hai anh vui lòng cho tôi được trả tiền.

Thuyên ngạc nhiên nhìn anh thanh niên. Trên gương mặt đôn hậu, cặp mắt anh ánh lên vẻ thành thực, dễ mến. Thuyên bối rối :

- Xin lỗi. Tôi quả thật chưa nhớ ra anh là...

Người thanh niên không để Thuyên kịp dứt lời :

- Dạ, không ! Bây giờ tôi mới được biết hai anh. Tôi muốn làm quen...

3. Ngừng một lát như để nén nỗi xúc động, anh thanh niên nói tiếp :

- Hai anh đã cho tôi nghe lại giọng nói của mẹ tôi xưa...

Bất ngờ trước tình cảm của người bạn mới, Thuyên chỉ biết nói :

- Cảm ơn anh...

Anh thanh niên xua tay :

- Tôi cảm ơn hai anh mới phải.

Rồi người ấy nghẹn ngào :

- Mẹ tôi là người miền Trung ... Bà qua đời đã hơn tám năm rồi.

Nói đến đây, người trẻ tuổi lặng lẽ cúi đầu, đôi môi mím chặt lộ vẻ đau thương. Còn Thuyên, Đồng thì bùi ngùi nhớ đến quê hương, yên lặng nhìn nhau, mắt róm lệ.

Theo THANH TỊNH

- **Đôn hậu** : hiền từ, thật thà.

- **Thành thực** : có tấm lòng chân thật.

- **Bùi ngùi** : có cảm giác buồn, thương, nhớ lẫn lộn.

1. Thuyên và Đồng cùng ăn trong quán với những ai ?

2. Chuyện gì xảy ra làm Thuyên và Đồng ngạc nhiên ?

3. Vì sao anh thanh niên cảm ơn Thuyên và Đồng ?

4. Những chi tiết nào nói lên tình cảm tha thiết của các nhân vật đối với quê hương ?

5. Qua câu chuyện, em nghĩ gì về giọng quê hương ?